

[Finansministeren]

Derfor skal man heller ikke forvente til december, at der vil være forslag på alle budgetreguleringskonti om, hvordan de skal udmøntes. Det er presset på hver enkelt minister, for at han/hun holder sin overordnede ramme, og vi har set det nu i den seneste budgetoversigt, at det kan lykkes for 1987.

Hvis vi tager 1986, gør jeg bare stilfærdigt opmærksom på, at tillægsbevillingslovsforslaget, som vi jo har vedtaget i vinter, viste, at man havde udgifter under den ramme, der var fastsat. Det er ikke, fordi vi regner med, at vi skal have ros for den slags ting, men vi vil i hvert fald gerne understrege, at sådan forløber det faktisk, og det er udtryk for den stramme udgiftsstyring, som jeg håber at også et flertal i Folketinget vil opfatte som værende fornuftig.

Hr. Henning Rasmussen siger videre – og det er også her underforstået, at det er lidt småsnyd – at vi opererer med begrebet nettoudgifter. Uden at gå i detaljer vil jeg bede hr. Henning Rasmussen læse budgetredegørelsen fra foråret, for deri har vi meget klart vist, hvordan udviklingen er i bruttoudgifter og i nettoudgifter, og dér vil hr. Henning Rasmussen også kunne konstatere, at det stort set er et parallelt forløb.

Regeringen er af den opfattelse, at på en række områder er det fornuftigt med gebyrer, med betaling for forskellige offentlige serviceydelser. Nu er valgkampen jo overstået, så man behøver ikke at have livrem og seler på hver gang, men stadig væk skal jeg for en ordens skyld sige: ingen betalingsordninger i sundhedssektoren. Det er ikke det, det handler om, men betaling for det, jeg kalder almindelige henvendelser til det offentlige; det kan være i forbindelse med ansøgninger, tilladelser og mange andre ting.

Det går jeg da ud fra at Socialdemokratiet er enig i, for det har altid været Socialdemokratiets politik. Det er faktisk socialdemokratiske regeringer, der har gennemført det på en lang række områder, og det, vi opererer med, er såmænd blot, at dér, hvor det ikke allerede findes, er det en god idé at indføre det. Jeg synes i hvert fald, det er afgørende, at vi får debatten om betalingsordninger afdramatiseret.

Betalingsordninger på de kontroversielle områder er uden for diskussionen, men når det drejer sig om borgernes henvendelser til det offentlige, ganske almindelige anliggender, er jeg

ikke et øjeblik i tvivl om, at det har en fornuftig indflydelse på brugen af disse offentlige ydelser, og det er jo kun, hvad Socialdemokratiet altid har opereret med på praktisk talt alle områder. Så meget om det.

Så var der spørgsmålet om, at vi – stadig væk underforstået: sådan lidt småsnyd – nu bogførte persontilskuddene til børn på indtægtsbudgettet. Vi har ikke modtaget nogen opfordring fra Socialdemokratiet til, at det fra at være en del af skattereformen skulle være børnetilskud i gammeldags forstand.

Jeg kan ikke forstå deres betragtninger, men gør opmærksom på, at de børnetilskud, der er forsvundet og erstattet af de persontilskud, der indgår i indtægtskattesystemet, er fratrukket, når vi har fastlagt vores udgiftspolitiske ramme. Det er jo ikke sådan, at vi så bare har sagt: Hov, her har vi så et par milliarder kroner, dem kan vi jo så bare bruge. Der er, som det også fremgår af publikationerne, klart redegjort for, at de er trukket fra. Jeg har ikke opfattet nogen meldinger – det vil jeg stadig væk gentage – i retning af, at det fremtidig skal være en social ydelse. Jeg vil, indtil jeg hører andet, operere ud fra, at det er en del af skattesystemet, og som en af dem, der deltog i drøftelserne, må jeg også sige, at det blev der lagt meget betydelig vægt på fra alle seks partiers side.

Til sidst: Vi taler stadig væk om temaer, som der bliver skabt tvivl om: EF-bidraget. Mig bekendt har regeringen aldrig fået mandat fra et flertal i Folketinget til et højere bidrag end 1,4 pct. af momsgrundlaget. Skulle regeringen så opføre andre beløb i finanslovsforslaget? Det ville være i strid med det mandat, som vi har fra et flertal i Folketinget. Hvad der kommer af øgede udgifter, er der vist ingen der er i stand til at sige på nuværende tidspunkt; derfor kan de naturligvis heller ikke indbygges.

Nuvel, så meget om nogle af de ting, som det var meget afgørende for mig at få sat på plads i forhold til den debat, der har været gennem de foregående måneder, alt sammen i bestræbelserne på at komme væk fra mistæneliggørelsen. Jeg mener faktisk, at vi gør enormt meget og fortsat vil gøre enormt meget for den strammest mulige styring af de offentlige udgifter, og det er der vist ikke ret mange der bør eller kan have noget imod. Man kan have noget imod en ændring af systemer, men ikke imod den stramme styring.